

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 40/2020
07.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Петар Јовчић адвокат из ..., против туженог ДИРЕКЦИЈА ЗА РАЗВОЈ И ИЗГРАДЊУ Ј.П. Врање, ради исплате разлике зараде и регреса, одлучујући о сукобу надлежности између Привредног суда у Лесковцу и Основног суда у Врању, у седници већа одржаној 07.02.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Врању.

Образложење

Тужилац је поднео тужбу Основном суду у Врању дана 10.08.2016. године, ради потраживања из радног односа и то ради исплате разлике зараде од мање исплаћене до припадајуће, за период од 01.07.2013. године до 31.07.2016. године, као и на име разлике регреса за коришћење годишњег одмора, од мање исплаћеног до припадајућег, за период од 01.07.2013. године до 31.07.2016. године.

Основни суд у Врању је донео решење П1 1713/2016 од 17.01.2018. године, којим се огласио стварно ненадлежним за поступање и одлучивање у овој правној ствари и по правноснажности решења, списе предмета је дана 26.09.2018. године, доставио Привредном суду у Лесковцу.

Образлажући решење о ненадлежности, Основни суд у Врању је навео да је над туженим отворен поступак ликвидације, те да сматра да више није надлежан за поступање по тужби тужиоца, сагласно члану 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова, према коме овај суд није надлежан за поступање у спору који се води у корист или против друштва над којим је отворен поступак ликвидације, док поступак ликвидације не спречава вођење парничног поступка пред другим надлежним Привредним судом.

Привредни суд у Лесковцу се дописом П 135/2018 од 21.01.2020. године, обратио Врховном касационом суду, са предлогом за решавање сукоба надлежности између овог суда и Основног суда у Врању, наводећи да се у конкретном случају не може применити одредба 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова, на коју се Основни суд у Врању позива, јер се овде не ради о спору поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности на основу члана 22. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), Врховни касациони суд је одлучио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању, према члану 22. став 3. Закона о уређењу судова.

Након увида у списе, Врховни касациони суд је нашао да се у конкретном случају не ради о спору поводом реорганизације, судске или добровољне ликвидације или стечаја, већ о спору ради накнаде штете на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде и регреса за коришћење годишњег одмора, из раздног односа.

Имајући у виду наведено, на основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић